

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce JUDr. F. B.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Černým, advokátem se sídlem Vysoká č. 92, 269 01 Rakovník, proti **žalovanému Policejnímu prezídiu České republiky** se sídlem Strojnická 27, Praha 7 - Holešovice, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 9. 2001, č. j. 1031, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2003, č. j. 38 Ca 597/2001 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2001 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 2. 3. 2000, č. j. 134, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro zvláště závažné porušení služební přísahy podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále též „služební zákon“).

Žalobu, již se žalobce domáhal přezkoumání tohoto rozhodnutí, Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 9. 2003 odmítl pro opožděnost. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že v předmětném případě se lhůta k podání žaloby řídí § 137 odst. 2 služebního zákona, který stanoví k podání žaloby (po vyčerpání opravného prostředku podle § 132 cit. zákona) lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. S odkazem na toto zákonné ustanovení soud poukázal na to, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno a současně nabylo právní moci

dne 26. 9. 2001, lhůta k podání žaloby tak uplynula dnem 26. 10. 2001; jestliže žaloba byla podána k poštovní přepravě až 16. 11. 2001, byla podána opožděně.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozhodnutí Městského soudu včasnou kasační stížností opírající se svým obsahem o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatel spatřuje v tom, že soud nevzal v potaz skutečnost, že § 137 odst. 1 služebního zákona, na který odstavce druhý tohoto ustanovení odkazuje, je v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), neboť obsahuje enumeraci těch rozhodnutí, proti nimž může policista podat žalobu u soudu; takový výčet je podle stěžovatele v rozporu s generální přezkumnou klauzulí cit. článku 36 Listiny a toto ustanovení je tak protiústavní, a to včetně jeho odstavce 2, který nelze bez odstavce 1 aplikovat, neboť opačný výklad by vedl k absurdní situaci, že policista by mohl podávat žalobu proti rozhodnutím služebních funkcionářů ve dvou různých lhůtách. Stěžovatel tvrdí, že v důsledku aplikace protiústavního § 137 služebního zákona mu tak bylo městským soudem upřeno právo na soudní přezkum.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Nesouhlasí s tím, že ustanovení § 137 odst. 1 služebního zákona je ustanovením protiústavním a poukázal na to, že již za předchozí právní úpravy (soudní přezkum podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002) se v praxi uplatňovala zásada, že přezkumu zásadně podléhala všechna správní rozhodnutí, pokud je zákon výslovně z přezkumu nevylučoval. Odkázal též na to, že naopak toto ustanovení výslovně soudní přezkum umožňuje a není nic neústavního na tom, že pro podání žaloby je zcela předvídatelně a transparentně stanovena lhůta třiceti dnů k podání žaloby.

Kasační stížnost není důvodná.

Žaloba byla podána v době, kdy se na soudní přezkum pravomocných rozhodnutí správních orgánů vztahovala ustanovení části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002. Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.); podle § 130 odst. 1 řízení v neskončených věcech dokončí soud podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (§ 65 a násl.).

Soudní řád správní v § 72 odst. 1 (a obdobně tomu bylo i podle § 250 odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění účinném v době podání žaloby) stanoví k podání žaloby lhůtu dvou měsíců od doby, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonným způsobem, pokud nestanoví zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání lhůty nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Takovou výjimku z obecné dvouměsíční lhůty právě představuje ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona; podle tohoto ustanovení lze návrh na přezkoumání rozhodnutí taxativně uvedených v odstavci 1 soudem podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ustanovení § 137 odst. 1 citovaného zákona mezi tato rozhodnutí zařazuje i rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, o jehož přezkum se v předmětné věci jedná.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že ustanovení § 137 odst. 1 služebního zákona je ustanovením rozporným s čl. 36 Listiny a v důsledku toho je neústavním i navazující odstavec 2, který lze aplikovat jen ve spojitosti s odstavcem předchozím. Konstantní judikatura předmětné ustanovení jednoznačně vyložila (a není důvodu pro zaujetí výkladu odchylného) tak, že přezkumu ve správním soudnictví se lze domáhat nejen těch rozhodnutí služebního funkcionáře, která jsou v odstavci 1 vyjmenována, ale i dalších rozhodnutí, zde neuvedených, pokud se jimi zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti (popř. pokud by určitý okruh rozhodnutí zákon výslovně z přezkumu nevyloučil). Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí uveřejněném pod č. 16 Sb. NSS ročník 2003 vyložil, že lhůta třiceti dnů stanovená v § 137 odst. 2 služebního zákona k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře se vztahuje pouze na rozhodnutí výslovně uvedená v § 137 odst. 1 zákona, v případě rozhodnutí zde výslovně neuvedených je třeba dát přednost delší lhůtě – tedy obecné dvouměsíční lhůtě.

Z výše uvedeného vyplývá, že ustanovení § 137 odst. 1 není v rozporu s čl. 36 Listiny, neboť nebrání přezkumu dalších rozhodnutí vydaných podle služebního zákona v tomto ustanovení neuvedených, obdobně platí i odstavec 2 tohoto ustanovení, neboť skutečnost, že pro určitý okruh rozhodnutí je pro podání žaloby stanovena odchylná lhůta než pro jiná rozhodnutí vydaná podle téhož zákona, nečiní takovou úpravu úpravou protiústavní.

V případě žalobcem napadeného rozhodnutí služební zákon výslovně a beze všech pochybností stanoví pro podání žaloby lhůtu třiceti dnů od právní moci takového rozhodnutí; městský soud proto nepochybil, jestliže v předmětné věci aplikací § 137 odst. 1 a 2 služebního zákona dovedl opožděnost podané žaloby a žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Kasační stížnost je proto nedůvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanoveními § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. 2. 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu